

Đàn bà

Tuần báo xuất - ban ngày thứ sáu

NAM THU 4 — SO 151 — 15 MAI 1942

MỖI SỐ 0\$13

Thư từ và ngân phiếu
xin gửi về

La Directrice du

TUẦN BÁO ĐÀN BÀ

76, WIẾLÉ — HANOI

BA THÁNG 1,00

SÁU THÁNG 3,00

MỘT NĂM 6,00

CHÍNH PHỦ GẤP ĐÔI

Những sự sự lơ lửng ấy.

Cùng với nắng lên, chúng tôi đã gặp ở giữa thành phố Hanoi những người đàn bà ăn mặc rất quái gở : áo giải bằng một thứ hàng voile đen hoặc trắng rất mỏng và ở trong mình họ chỉ mặc một cái soutiengorge. Da lưng, da thịt, bầu ngực, bụng họ phơi cả ra dưới một làn áo mỏng che lấy lệ. May là quần, họ chưa dùng một thứ hàng mỏng ấy. Đã hay cái thành-tích của những kẻ ăn mặc thế cũng đáng ngờ vực lắm, nhưng họ đi lại giữa trước mặt ta, thì dù họ là hạng người không đáng đếm xỉa, họ cũng làm ta chướng mắt với sự gần như lỏa lồ của họ. Huống hồ, xưa nay xứ này những mốt ăn mặc nào táo bạo quá đều do hạng đàn bà đang điểm ứng dụng trước rồi hạng đàn bà đứng đắn cứ

thế mà noi theo nên chúng tôi cần phải vạch rõ ra để các nhà chuyên trách chú ý đến mà giữ cho cái đất ngàn năm văn vật, cái đất có tiếng ăn mặc thanh lịch này khỏi mang tiếng vì những bộ y-phục lỏa lồ kia.

Chúng tôi gọi đến các nhà chức trách vì nhớ rằng năm ngoái đây, tại Saigon cũng đã sản xuất ra lắm người bán những bộ y-phục lỏa-lồ, quần họ cũng mặc bằng hàng mỏng dính (nếu ở Hanoi không cấm tiệt ngay thì thì rồi thử quần

ấy cũng xuất hiện) các báo nổi lên công kích, nên một người đàn bà mặc như thế đi giữa đường Catinat bị điệu về bóp và bị kết vào tội phạm đến thần thuần phong mỹ tục. Sau, ông Đốc Lý thành phố Saigon phải đăng lên báo cấm ngặt những người đàn bà ăn mặc lỏa lồ và lại khuyên tất cả bạn gái không nên dùng những y phục hở đùi hở tay mà đi rong phố.

Chúng tôi mong rằng ở đây ông đốc-lý Hanoi cũng sẽ đề ý đến sự ăn mặc lỏa lồ đó, ra lệnh cấm ngặt đi.

T. B. Đ. B

GIỮA CHÚNG TA

Chung quanh chuyện tăng giá báo

ĐANG mua một món hàng bằng cái giá quen, đột nhiên giá món hàng đó tăng lên, ai cũng phải lấy làm khó chịu. Bởi hiều các tâm-lý ấy nên chúng tôi lưỡng lự mãi trước cái dự-định tăng giá báo. Nếu không vì sở Bureau-chính đã tăng bưu-phí gửi báo lên một giá không ngờ — tất cả các nhà báo đều đâm hoảng vì sự tăng bưu-phí đó, nó đã làm cho cái nhà báo tổn thêm mỗi tháng ít nhất từ bạc trăm trở lên — Chúng tôi chắc còn cố cầm cự lấy giá báo cũ, mặc dầu quanh chúng tôi, nhà in tăng giá in, hàng bán giấy tăng giá giấy,

Tăng giá báo rồi...Chúng tôi nghe ngóng...

Hẳn trong số những bạn quen, cũng phải có ít nhiều người suy vì đồng tiền không chịu nhận giá báo mới? Nhưng chúng tôi rất sung sướng nhận thấy rằng từ khi tăng giá, báo không có một bạn đọc nào phản nản dặt, rẽ, không có một ai suy bì vài ba đồng xu với tờ báo thân yêu. Trái lại, có rất nhiều bức thư tán thành sự tăng giá báo.

Những vị độc-giả ấy đã làm cho chúng tôi vô cùng cảm-động sau khi các vị tự nhận là bần-phận của các vị phải duy-trì lấy tờ Báo.

xem trang sau

Thông chế Pétain đã nói:

«Nền quốc-gia giáo-dục mới sẽ mở cửa vào đường đời.

«Chúng ta chẳng muốn có một đảng thanh - niên độc nhất, mà muốn có một hạng thanh niên hợp nhất»,

HỎI.— Lấy lẽ, song vẫn ở riêng một nhà. Nay người vợ cả ốm, mình lại sâu sọc, bệnh người vợ cả càng tăng dần, họ hàng nhà chồng và nhà người vợ cả rầm rì rằng có lẽ tại mình không săn sóc chu đáo và họ còn ác miệng rằng mình có dã tâm muốn cho vợ cả chết. Riêng người vợ cả đối với mình vẫn không tỏ ý gì. Vậy có nên ở lại săn sóc người vợ cả hay nên về.

CHÚC

TRẢ LỜI.— Mặc cho thiên hạ ác miệng, dèm pha. Lúc này bà cứ theo lẽ phải mà ăn ở, và để mặc thiên-Công soi xét cho bà. Tuy vậy bà cũng nên đề phòng, chỉ nên săn sóc người vợ cả về giấc ngủ bữa ăn, coi cho người nhà hầu cơm hầu thuốc, chớ nên tự bà sắc thuốc, nấu cơm rồi thuốc men không hợp, bệnh trở nặng xảy ra sự gì bà sẽ chước tiếng oan khiêu chẳng? Có bụng trung hậu, lại có trí khôn ngoan, người ta dễ giữ mình lắm.

Bà, dù các vị có bị tổn thêm với nó mỗi số ba xu. Nhiều bạn đọc quen xưa nay hết hạn báo, nghe báo sắp tăng giá đã không mua mandat gửi ngay để hưởng giá báo cũ mà lại chờ tuyên-bố giá báo mới để trả theo giá mới. Biết bao nhiêu cảm tình mật thiết giữa bạn đọc với tờ báo ngự trong cái cử chỉ ý nhị đó. Các bạn đã cho chúng tôi cảm thấy lết cả cái vinh-dự của nghề làm báo mà xưa nay chúng tôi vẫn cho là bạc bẽo nhất mọi nghề...

Nhiều bạn còn khuyên chúng tôi nên tăng thêm vài trang nữa để tăng giá báo lên 0\$ 20. Không những các bạn mới khuyên

BÀ ĐÔNG-TÂM.— Ly dị hiện thời là con đường thoát ly độc nhất của bà. Người ta đã bắt hủi bà, cố tình muốn ly dị với bà thì càng nhão nhục bà càng làm cho người ta vênh vang tự đắc, ăn ở bất lương thêm. Và lại người chung quanh bà đều rõ biết tâm địa của người chồng bà, thì dù ly dị bà cũng không sợ mang tiếng, có lẽ người quen biết còn mừng dùm cho bà thoát được nợ người chồng vô lương tâm đó nữa. Bà bảo vì đứa con bà không nỡ ly dị, nhưng người cha kia họ có thương con của họ đâu, sau này chắc họ cũng không gây dựng được cho đứa bé. Tôi cả quyết khuyên bà nên ly dị lắm. Biết đâu sau khi ly dị rồi, họ mới lại biết tiếc thương bà mà hối đầu lại.

Bà vô danh A B C.— Thư bà nói không rành rọt, người chồng của bà hiện giờ có phải là người đã cưới bà bằng số tiền năm trăm không? Nếu phải, và nếu chồng bà còn có hai ba người vợ nữa thì sự chồng bà không đi lại thăm nom bố mẹ bà cũng do một nguyên nhân sợ các vợ khác ngờ rằng lui tới để giúp đỡ bố mẹ của bà. Tuy vậy, người chồng bà biết điều, tốt bụng, không nên lãnh đạm với nhà vợ như thế.

V. T. N. Phan thiết— Nên nói với bà thâu ông những cơ khiến ông không thể lấy cô nọ làm vợ được, không nên lấy gương đeo ân hận về sau.

chúng tôi như thế, ngay Chánh phủ vừa đây cũng hội họp các báo, xướng lên cải dự-định nhủ các báo hàng tuần tăng giá lên 0\$ 20. Chúng tôi rất muốn hưởng ứng với Chánh phủ và chiều lòng bạn đọc song, sự mua kiếm giấy rất khó khăn, chúng tôi cầu^a thể tăng thêm trang được. Hãy tạm gác điều dự-định đó lại, một cơ hội rất lần.

Còn bây giờ chúng tôi xin cảm ơn các bạn đã sốt sắng nhận giá báo mới và xin coi tấm cảm tình ấy như một lời khuyến cổ gắng...

THUY-AN

MỘT CHUYỆN RIÊNG

Tôi ở với trời

(Thực lời một bà lão 70 kè)

Là con gái một quan Thượng, mà lúc bé, tôi đã phải làm lưng vất vả như một con gái nhà nghèo. Mới năm sáu tuổi mẹ tôi bắt đầu kèm giay nữ công, việc cửa việc nhà. Đến năm tôi mười lăm tuổi, mẹ tôi giao phó cho hết việc chợ búa cơm nước may vá cho các em, canh củi, đồng áng. Nội gia ngoại viên không việc gì tôi không phải dùng tay vào. Tôi làm quần quật suốt ngày. Tối đến, ngồi canh việc, muốn đi ngủ sớm thì mẹ tôi lại bắt mang sách ra học. Ấy bây giờ còn biết dăm ba chữ, đọc rồi cuốn sách chữ Hán cũng là nhờ mấy năm học bòn học một được của mẹ tôi—cha tôi khi ấy cũng chức nơi xa, mẹ tôi tránh tiếng làm hại cái đức thanh liêm của chồng, không theo cha tôi, ở lại quê nhà nuôi con.

Không những mẹ tôi bắt tôi làm lưng nhiều mà đến cái ăn cái mặc của tôi, mẹ tôi cũng rất nghiêm ngặt. Rét cắt ruột không được mặc áo bông áo kép, mà nước cháy da cũng không được bỏ chiếc áo giải. Công việc làm ăn thì xét nét từng ly từng tí, hơi sai lệch là mẹ tôi bắt bẻ răn giầy liền, thật hồi ấy tôi có ý oán mẹ tôi lắm. Tôi cho như là mẹ tôi ghét bỏ tôi mà đầy ải tôi. Nhưng than ôi! Sau này tôi mới biết mẹ tôi sở dĩ át cả lòng thương con, tự buộc mình phải khó khăn với con ấy cũng chỉ vì lo xa cho con, muốn dự bị tập tành con vào cuộc đời mai hậu...

xem tiếp trang 14

Những thiếu nữ Việt-Nam

muốn hấp thụ một nền giáo dục hoàn toàn nên theo học trường

SAINT PIERRE

4 Boulevard Pasquier

Giáo sư dâm—Dạy bảo kỹ lưỡng Luyện tập học trò ứng thí các kỳ thi—có nhận học sinh ở trong và ở ngoài, có lớp dạ các trẻ bé do một thiếu nữ Pháp và một thiếu nữ Nam trong cội

Gái Việt

TRUYỆN DÀI

của DUYÊN HÀ

(Tiếp theo)

— Xong việc cụ, anh vẫn có thể đi Pháp được kia mà !

Oanh lắc đầu, mặt buồn thiu :

— Theo đuổi sự học đành là cái ham muốn tuyệt đối thật, nhưng anh ơi ! ai lại nỡ để một người mẹ già và lũ em cô... sống thui thủi ở nơi thôn dã... à nơi thôn dã, anh có biết đấy là gì không ? Đấy là địa ngục, đấy là tất cả những cái thối tha của bao nhiêu thời đại tích trữ lại ! Sống ở đấy người khỏe cũng hóa ốm (đau) người có chút lương tâm thì phát rồ phát dại, người lương thiện thì bị cướp bóc ! Sống thế tức là chết vậy.

Tuynh pha trò :

— Sao lúc anh còn đi học trong những bài luận quốc văn của anh, anh ca tụng nhiệt liệt cái đời sống ở thôn quê mà bây giờ anh anh lại mặt sát nó thế ?

Oanh càng cất cao giọng.

— Lúc đi học ! Tại cái giáo dục ở nhà trường làm mình lầm ! Tôi không quên ơn các thầy dạy, nhưng tôi không thể nào không kết án cái lối học

người Pháp, thấy họ ca tụng cái kiếp sống êm đềm nên thơ, của những người nhà quê Pháp thì mình tưởng ngay dân cây ở nước mình cũng thế. Chao ôi ! Chúng ta đã lầm ! Chúng ta càng lầm hơn vì ngoài cái lầm ở nhà trường, chúng ta còn bị một bọn cầm bút, một bọn không am hiểu chút gì về phong tục, thủy thổ ở nơi thôn quê, luôn luôn nhồi sọ chúng ta bằng những bài vô cùng láo dối trên các báo, hoặc những đoạn văn in trong các sách, về những cảnh ở thôn quê !

Ở thôn quê — Oanh dần từng tiếng một — anh có biết không, nếu anh chẳng may có một đứa con anh chết đuối thì anh đừng tưởng anh có thể được tự nhiên khóc con anh và được chôn thẳng bé sáu sớ một cách êm thấm đâu ! Một ông Lý đến khám, anh phải để chết thêm một con cầy hoặc con gà con vịt gì nữa, cụ Chánh đến xét thì phải rượu, phải thuốc phiện chứ Ầ ! Ầ ! không có tiền biện lễ thì thẳng

con anh có thối ra đấy họ cũng mặc ! Họ cứ bầm rằng cái chết đó khả nghi thì anh phải biết. Hàng xóm láng giềng nhà anh còn mỗi chân lên huyện làm tờ khai ! Bọn người này để họ đi không cho anh đấy hẳn ! Đó, đó cái nên thơ đi. Nếu anh lại vào hạng có máu mặt thì còn vô số cái mơ mộng nữa. Nó vay mượn anh không được thì nó vứt rượu lậu, thuốc phiện lậu vào vườn nhà anh, vào ruộng nhà anh — đầu cái thửa ruộng ấy cách nhà anh 10 cây số — để nó đi báo đoan đến bắt anh, cho anh ngồi tù nếu anh không muốn sạt nghiệp ! Anh thức khuya đọc sách à ! Anh đi chơi trăng ở cánh đồng à ? Nó bảo anh là người đi ngang về tắt !

Oanh uống một ngụm nước rồi tiếp : « Bởi vậy nên tôi không đành tâm bỏ nhà ra đi. Trước còn thầy tôi thì dầu sao dân làng họ cũng nể, nay thầy tôi mất, tôi đi khỏi thì hỏng ngay... Kia cời áo ngoài ra, uống nước đi anh ! Chúng ta nằm nghỉ một chút rồi cùng đi... Quên tôi chứ anh ơi quãng đời anh từ khi bỏ học... Nào nghe truyện ông chủ thầu nào !

Tuynh vừa cời áo vừa cười :

— Chuyện thằng Tuynh này thì còn có gì ?

— Nhưng hồi đó, tại sao đã học đến năm thứ ba anh còn thôi. Ráng nốt một năm nữa cho xong cái bằng đi có hơn không.

— Anh bảo học như tôi thì đỡ với đạt gì! Bài học thì không thuộc, bài làm thì bài gì cũng bét, bét cả về quốc văn! Thà phá ngang còn hơn! Với lại các thầy, thầy nào cũng ghét mình. Học đâm chán!

— Tại anh đấy chứ! Ai bảo anh hay bướng.

— Nào ai giám bướng. Mình nghe trái tai thì mình cãi. Các cụ lại trù mình. Còn gì là cảm tình giữa thầy trò. Hắn anh còn nhớ lần sinh sự cuối cùng với ông R...?

— Có, Có.

Oanh vừa nói vừa ôm bụng cười.

Tuynh cũng cười:

— Anh nghĩ coi, thầy giảng mình quốc văn. Thầy giảng cái hay của Kiều cho mình nghe mà thầy lại giảng: « Trăm năm trong cõi người ta!... Trăm năm, các anh có biết là gì không?... Trăm năm c'est un siècle... (1) » Giảng thế có họa ông thánh cũng không nhin được cười!

— Anh cười, thầy ngượng, thầy đâm cáu, anh bị phạt còn oan nổi gì!

— Oan hẳn chứ! Làm người phải biết phục thiện. Giảng tôi quốc-văn mà lại cắt nghĩa cho tôi rằng trăm năm c'est un siècle thì thà tôi đi học tiếng Việt-nam một ông thầy học pháp cho song!

Hai người cả cười. Cái bầu không khí trong gian phòng bỗng trở nên vui vẻ, náo nhiệt. Bao nhiêu kỷ niệm của đời học sinh lại rủ nhau hiện ra. Rồi từ cái nét mặt nghiêm

ngiht của ông thầy, cái điệu bộ ngờ ngẩn của một anh bạn, cái chân khập khiễng của người loong toong, chị gái thẳng này, em gái thẳng kia, không một thứ gì mà họ không hỏi han nhau, ôn lại với nhau.

Oanh sung sướng quá, kêu lên:

— Ước gì tôi lại được đi học. Cái đời đi làm chán ngấy lên anh ạ!

— Rồi cũng quen! Nếu sống cái đời ông Phán như anh còn chán thì cái đời thâu khoán của tôi chán đến đâu! Chẳng qua chỉ vì miếng cơm manh áo cả... ta phải cố nhắm mắt đưa chân.

— Anh mà vì miếng cơm manh áo! Thôi đi, tiền của nhà anh như nước! Ở Nam-dịnh ai còn lạ nhà anh, giàu thiên ức vạn tài! Anh lại là con một. Bây giờ đến lượt Tuynh thử giải:

— Thế mà hết cả rồi đấy, hết sạch sành sanh! Lúc còn đi học anh lạ gì tôi! Lêu lổng chơi bời, đánh đàn đánh đúm toàn với những hạng vô lại!

Tin riêng

ÔNG PHÙNG BÁ BÌNH
Secrétaire des Douanes (?.)

Thưa Ông, chị Thành tôi hiện nay ở đâu? Ông làm ơn thông tin cho tôi biết, tôi muốn tìm gặp chị tôi đó.

CHỊ THÀNH. — Vừa rồi thầy đưa em xem bức thư của chị, gửi cho thầy bởi chị học lớp ba trường Cầu-Giấy Phố-yên để lấy giấy khai-sinh.

Bây giờ chị ở đâu? Biên thư cho em theo địa-chỉ của Thầy chị đã biết, nếu quên gửi theo địa-chỉ dưới đây; Các em nay biết, mong tin chị.

LÊ BÌNH UY

Năng-xa-Hạ-Hòa-Phủ-Th

Tôi không thuộc bài, anh có biết tại sao không? Vì tôi còn ở Hàng-Thao (2) còn đi đánh bạc. Tôi nghiện đủ thứ. Nghiện cô đầu (ả đào) nghiện Cao-lâu, nghiện quần áo đẹp, nghiện cờ bạc, nghiện thuốc lá thơm, nghiện thuốc phiện, nghiện rượu nghĩa là không một thứ gì làm hại người mà tôi không nghiện. Rồi chính cái năm tôi thôi học, thầy mẹ tôi quy tiên cả, bao nhiêu sản nghiệp về mình tôi cai quản hết. Thà hồ cho tôi phao phí! Được bốn năm thì ruộng, nhà, đồn-điền ra tro bụi tuốt. Một bữa cơm cũng không còn mà ăn! Ôi khổ ôi là khổ. Lại thêm bệnh tật đầy mình! Nhân tình, anh em bỏ mình đã đành rồi, nhưng còn mấy thứ nghiện nó cứ cố « chung thủy » với mình mới thật khôn! Đến bữa thì nước mắt tràn ra, ruột đau thắt lại, chân tay mềm nhũn đi! Còn gì mà bán! Một liều thuốc lão hút tạm cũng không có!... À anh gọi nó cho tôi mượn cái điều, nói đến thuốc lão thêm ngay.

— Nhỏ ơi! sang ông Trưởng mượn cái điều đi.

Tuynh gạt:

— Thôi, không có thì thôi.

Thằng nhỏ chạy lên lanh chanh:

— Bẩm có cái điều cây của con...

— Thế thì được... đem lên đây em.

— Gớm điều của chúng nó thì bản thử chết.

Tuynh cười nửa miệng:

— Bẩm gì, còn sang chán. Anh không biết, có lúc thêm quá phải quặn giầy làm cái ống, để thuốc vào hút, hoặc lấy bao riêm (bao quẹt) bịt tay làm cái điều thì sao?

(còn nữa)

(1) Một thế kỷ.

(2) Phố ả đào.

NỬA ĐÊM TRĂNG

(Tặng những hương hồn trinh-nữ)

Đêm ấy, hồ say giấc mộng đào,
Vườn trăng chưa tỉnh giấc chim bao,
Áo bay tha thướt rung tà trắng,
Nàng bước, bồi hồi những bóng sao.

Tôi từng quen biết với nàng đâu;
Mà đôi mắt ấy gợn thu sầu
Mở đôi giếng thăm tràn u-uẩn,
Lặng-lẽ nhìn tôi, khẽ cúi đầu ?

...Rồi khoảng đường về ngập ánh trăng
Hai người chung bóng, bước song

song,

Phòng khuya, nàng ngỏ niềm tâm-sự;
Canh nổi tàn canh chuối hận lòng :

— Nhà tôi lạnh lẽo mé tây hiên,
Lầu cao hiu quạnh bóng giăng thềm.
Từ xưa thân thể muôn giòong họ
Đều sống âm-thầm dưới bóng đêm!

Tôi thấy người đời vẫn bảo nhau :
« Cõi đời sinh, tử, giấc chiêm-bao
Ham chi cuộc thế đầy mưa gió ?
Cái kiếp phù sinh ngọn sóng đào !

Dầu kiếp phù sinh sóng gió đầy.
Hỡi người ! Tôi muốn uống nồng-say
Tay chưa nâng cốc, tình chưa nhập,
Thì lá vườn đời lả tả bay !

Tôi muốn như cây bốn mặt vườn,
Trông chiều mây trắng lạc bên thôn,
Thân trơ cuống lá chờ xuân lại,
...Leo-lết đèn sao hắt ngọn buồn !

Ôi ! Cánh thời gian vụt quá nhanh,
Đường đời, không vết một ngày
xanh !

Ấy ai cầm lái xe thiên-cổ ?
Nỡ để nghìn thu mối hận tình !

Kìa gió hiên ngoài đã giục tôi !
Một về ngàn kiếp mãi chia phôi.
Vội trông cội thề lòng chưa giứt,
Mà nước Hoàng-tuyền cứ chảy
xuôi,

Lúc ấy vườn xuân tỉnh giấc mơ,
Thanh-tòng rung lá gầy đường tơ.
Nàng chưa muốn ngắt câu tâm sự,
Nhưng bóng tà giăng xẻ mặt hồ...

—...Cái hận ngàn đời một vết thương
Hỡi người hái mộng suốt canh
trường,
Vì tôi xin rỏ giòong thơ viếng
Mệnh tàn trong kiếp Nửa đêm
sương ! »

Then Tạo lỏng cài muôn hướng gió,
Cửa phòng rộng mở bốn chiều mây.
Nàng vừa thỏn thức câu trường thệ,
Giăng xẻ, hoa Quỳnh ngậm giấc say!

Mộng-Sơn

Một đêm xem hoa Quỳnh nở

BUN HÔT NÀM

CAO TỬ VIẾT

RÚT mùi xoa lau khô đôi mắt kích. Sơn hấp tấp vịn cửa vào nhà. Quần áo chàng ướt đầm một bên người, mái tóc bồm-xồm thời thường vẫn phát-phơ chỉ đường cho bốn gió, hôm nay đẹp xuống, dính từng mảng vào chân vào mang tai...

Sơn vừa đặt giá vẽ xuống bàn, vừa lẩm bẩm:

— Hừ mnh quên đi mất! hôm nay là bun Hốt-Năm đây mà!

Ưu tư làm nhão đôi lông mày sếch... Chàng nâng niu bức họa chàng vừa hoàn thành sáng ngày ra, chỉ lèm nhèm có vài chỗ, một ít màu, đôi nét bút là sửa xong... Chàng thở dài khoan khoái, sự tươi tỉnh trở lại trên khuôn mặt nhợt mà trời sinh ra có lẽ để đùa cợt hơn là để lo-âu. Chàng vui vẻ vừa huýt sáo miệng vừa đi thay quần áo.

Bây giờ Sơn đã rậm dài một cả h sung sướng trên chiếc ghế vải, một giòng khói xanh trong và mảnh nhẹ từ đầu ngón tay kéo thẳng lên trần nhà, đôi mắt đắm vào khoảng không, miệng tùm tùm. Ý chừng chàng nhớ lại sự rủi ro lý thú chàng vừa gặp. Ý chừng chàng đang ngắm đây.

Lúc ấy, Sơn chỉ đập bốn mươi cây số, từ Thà-Ngòn đi về,—chỉ vì muốn ghi lên mặt vải một giòng nước trong, một khóm tre vàng, một khoang bóng mát và một cô gái Lào quây đôi «khú» xuống sông, mà người ta đã phải dụng công đến thế! Đèo trên xe máy sản-phẩm của cái «tài hoa mới nở» của mình Sơn nghĩ đến lời bạn khen trên báo! — chàng hớn hờ đi bon bon trên con đường giốc lên giốc

xuống quanh co. Tới đầu tỉnh chàng chợt thấy trên một con đường làng thấp thoáng trong cây xanh, một chiếc «pha phe» màu đại-bồng, và một chiếc «sỉ» rung rinh vàng tím. Quên bảng cả Nghệ-thuật (bây giờ thì chàng nhất định cho là vì Nghệ-thuật) Sơn bỏ con đường lớn, rẽ xe theo cái bóng uyển chuyển và nhiều màu. Người thiếu-nữ Lào không hề chàng thất vọng: nàng không đẹp lắm, song nàng có một cái duyên quyến rũ như phân nhiều bị em đồng chủng nàng. Và như họ, nàng niếm nở chuyện trò cùng Sơn trong khi Sơn còn bao nhiêu chữ Lào sót lại trong óc từ năm ngoái đều lòi ra hết. Nàng lại ân cần mời chàng về nhà chơi, Sơn vui vẻ nhận lời ngay, nhưng giá người khác chứ không phải anh chàng họa sĩ si tình ấy, thì sẽ thấy rằng câu mời bóm hình quá, và trong con mắt tình quái, trong miệng cười

ranh mạch, có một cái gì làm cho người ta không yên tâm. Quả nhiên, vừa tới một nếp nhà sàn to lớn dừng chân ở đầu là g, nàng đã gọi với lên sang sang:

— Nuôn ơi! phỉ nọng ma đàm đồ!

Một tiếng thưa, một cánh cửa mở, và một thiếu nữ bước ra đẹp vô cùng. Nét mặt nàng cực kỳ thanh tú, cổ và cánh tay tròn như ngọc chuốt, người lẳn trong chiếc «sua» trắng muốt và chiếc xiêm kim tuyến long lanh. Hai thiếu nữ nhìn nhau, bốn con mắt truyện trò không đầy một chớp nhoáng. Sơn còn đứng ngây trước thanh âm, hình sắc thì người đẹp đã ra đến bên chum nước đầu cầu thang, và: «ào! ào!» hai gáo nước đầy đã chút xuống đầu chàng, theo sau những tiếng chúc mừng:

— Săm bảy pỉ may! đủ đốn... Sơn chợt hiểu. Chàng thấy nếu chậm chân chút nữa, thì cả cái tác phẩm có lẽ quý giá của chàng sẽ tiêu ma! Vội quay xe, chàng phóng đi không kịp một lời từ biệt, — nhưng xa xa, chàng không quên quay cổ lại nhìn hai cô em nghèo cồ rừ rười cười.

Bây giờ năm yên ổn ở nhà, Sơn càng cảm thấy một cách thấm thía cái tên của anh mê gái bị lừa.

CAO-TỬ

Các Bà, Các Cô
Ở trong tỉnh!... Về quê!...
Ra bể!... Hay lên núi!...

ĐỀU ĐỘI

NON THANH QUAN

KIỀU NHẢ, MÀU TƯƠI

Tiện lợi như chiếc mũ. Đẹp
và nền như khăn vành giày

Trình bày tại

HIỆU ĐÔNG - TRANG

11, Phố Gia-long, Hanoi

Kiểu và nhãn hiệu đã trình
Tòa Án Thương - Mai, Hanoi

Trong một tháng trừ 25%.

Để các bà các cô biết rõ sự
đẹp và tiện lợi của chiếc

NON THANH-QUAN

CẮT QUẦN ÁO RÉT

Hàng năm sang mùa hạ, chúng tôi vẫn nhắc các bạn những cách để giữ gìn quần áo rét len dạ. Năm nay, sự giữ gìn đó càng nên thận trọng lắm vì như chúng ta đã biết hàng len dạ vụ rét vừa rồi rất nồm và rất dất e rồi mùa rét tới đây dất cũng không có mà mua nữa.

Trước khi cắt quần áo rét vào tủ, các bạn nên có ý xem những chỗ nào thủng rách thiếu khuyết thì sửa sang ngay đi. Không còn gì dễ chịu bằng đầu mùa rét lấy quần áo ra mặc, mà thấy quần áo đều lạnh lạnh sảo sàng chỉ việc mặc. Đoạn chải bụi sạch sẽ, là ủi phẳng phiu để cho nó đừng thành những nếp bàu nhàu không phải chõ, sau này rất khó làm cho phẳng lại. Cheo quần áo lên những chiếc mắc. Quần tây của các ông ấy cheo vào thì dưới ống quần nên mua những chiếc cặp cặp lại để nó kéo ống quần xuống tuồng thẳng.

Tốt hơn các bạn nên làm những thứ hộp carton vừa vặn với khổ áo quần, mà xếp áo quần vào rồi đậy kín lại, trong hộp bỏ băng-phiếu. Giản tiện hơn làm những cái túi bằng giấy dầu, xếp quần áo vào đây, giữa hai chiếc áo quần lót một tờ giấy nhật-trình, xong, dán kín lại.

Những quần áo đan bằng len, bằng flanelle nên giặt trước khi đem cắt. Lấy nước ấm ấm pha xà-phòng vào khuấy cho thành

bọt rồi dùng dần quần áo len vào vò nhẹ nhẹ. Đoạn sả lại cho thật hết nước xà-phòng cũng bằng nước ấm. Ép cho hết nước để quần áo mau khô, và vẫn giữ được mềm mại. Lồng vào mắc áo rồi bày đem phơi ở chỗ có gió và không có ánh nắng, sợ ánh nắng làm phai màu quần áo đi. Đừng sợ rằng quần áo len dỗi hình, dần giải nếu đem cheo lên giầy mà phơi, nếu quần áo len đã ép hết nước thì không bao giờ biến hình, co, dần cả. Quần áo len sợ dãn dần giải ra vì là không vắt hết nước, nước đọng ở gấu quần gấu áo, nặng, kéo giải áo quần xuống.

Mũ phớt của các ông năm nay dất lắm các bà chớ để dần nhấm mà hoại của. Lấy essence hoặc rượu chín mươi chắt cho sạch những vết ố, chải theo chiều lông mũ. Tháo băng ra mà giặt, chùi sạch miếng cầu da ở trong mũ. Nhét giấy nhật-trình để giữ nguyên hình mũ rồi cất vào một chiếc hộp kín.

Giấy cũng vậy, gột bùn dất cho sạch, nếu nghi giấy còn ẩm thì nhét giấy nhật-trình vào trong giầy cho nó hút hết khí ẩm. Bôi lên mặt giầy một chút kem tốt và cắt cổ nào đừng có bụi.

Cần thận như vậy, đến mùa rét các bạn không bị cái bực mình quần áo hỏng, phải mua sắm thêm.

D.H.

«...Anh và tôi, tôi và anh, đời chỉ khổ, việc đời chỉ khó, tình đời chỉ buồn. kếp người chỉ nản, cho những ai không tìm được một người để nói với nhau một lời yêu thương»

Một câu ấy cũng đủ tóm tắt cả một cuốn truyện dài, hơn hai trăm trang vừa in xong

ANH VÀ TÔI

Giáo-dục tiểu-thuyết của

Lê-văn-Trương

(Loại sách chọn lọc)

Giá 1\$20

ĐƯƠNG IN

Chồng chúng ta

Một cuốn phim thời-sự vô cùng đặc sắc, một thiên tiểu thuyết xã hội vô cùng bi đát, mà trong đó, tấn kịch tổng tiền nhà vợ đã được diễn lại rõ ràng.

Tác giả

LÊ-VĂN-TRƯƠNG

250 trang — giá 1p20

NHÀ XUẤT BẢN

ĐO'IMO'I

62 Phố Takou — Hanoi

Tél. 1638

ÔNG Tú Vỹ,
người cha,
đầy cửa đánh sập,
bước sòng sọc vào

trong nhà, hất hàm hỏi cậu Định, người con trai, lúc ấy đang ngồi gếch cả hai chân lên bàn, chăm chú xem quyển chuyện kiếm hiệp.
— Mẹ mày đâu ?

Cậu Định không nhúc nhích, ngay lúc ông Tú mở cửa mạnh là hế mà cậu cũng chĩa giắt mình ngánh ra, hình như cậu đã biết sẵn cái người đầy cửa không ai khác là cha cậu nên mắt cậu vẫn rán vào quyển sách. Cậu chép miệng có ý bức mình bị rầy rà giữa đoạn chuyện đang hay, rồi mới trả lời cụt lủn :

— Ở trên gác ấy !

Ông Tú không hỏi gì hơn, bước thẳng tới cầu thang.

Ông mới lên lên được vài bậc thì dưới này cậu Định sực nghĩ ra một điều vội vàng vớt quyển chuyện ra bàn, rút chân xuống khươ dôi guốc, miệng lầm bầm :

— Lão già lại về tổng tiền bà mẩu đây mình phải lên mời được.

Ông Tú lên chưa hết cầu thang, đã thấy cậu con theo bèn gót. Ông cau mặt :

— Mày lên làm gì ?

— Con lên có việc .

Ông Tú chừng cũng biết cái việc của cậu con là việc gì, nên ông lâu nhàu :

— Đồ vô phúc.

Tuy vậy, ông vẫn bước lên, và cậu Định cũng không quay xuống .

Bà Tú đang ngồi gầy bàn tính ở sập. Những viên gỗ tròn bị ngón tay thành thạo của bà Tú thoăn thoắt đẩy lên đẩy xuống, sô chạm vào nhau thành tiếng lát chát rất ròn rã, vang động cả gian gác vắng vẻ, yên tĩnh. Miên man với công việc bà không nghe tiếng chân người lên thang. Lúc ông Tú, cậu Định sừng sững ở bên bà, bà mới giắt mình ngừng lên. Va cái cử động đầu tiên của bà là khoanh tay vờ cái bàn tính vào lòng như che dấu đi. Lợi nghiệp người đàn bà ấy đã nhiều lần phải che dấu tiền bạc trước mặt chồng con rồi, nên cái cử chỉ kia đã thành một thói quen. Chừng nhớ ra rằng vật mình dấu diếm chỉ là một cái bàn tính bằng gỗ, bà lại đẩy cái bàn tính ra giữa sập và nói :

— Kia ông đã đi chơi về .

NGƯỜI CHA NGƯỜI M

Ông Tú ngồi ghé xuống sập, chạt khăn ra, mấy ngón tay làm cái lược chải lên mái tóc đã hoa râm :

— Nóng quá, nóng quá, định về qua nhà tắm một cái.

Bà Tú nâng cái bàn tính để lên đầu tủ, rồi bà nhấp nhồm định đánh nước chuẩn :

— Thế để tôi xuống bảo trẻ nó vơi nước cho ông tắm.

Ông Tú dơ tay cản.

— Cứ thông thả. Gần tối tôi tắm cũng được, mát càng dễ ngủ, này bà...

Nghe ông Tú đổi giọng, bà Tú vội dọn một bộ mặt lạnh lùng, cốt để làm nản lòng ông Tú. Nhưng ông không thêm bận tâm đến, ông nói tiếp rất tự nhiên :

— Này bà hãy cho tôi mượn dăm chục.

Bà vờ chấp gĩa u, tức miếng cau tươi mặt bà sa sầm xuống, bà đáp :

— Tiền đâu mà lắm thế. Tôi vừa mới đưa ông sáu chục hôm kia xong.

— Thế trong sáu chục tôi đã chả gửi về nhà quê góp giỗ là gì ? Rồi mua sắm tiêu pha cái này cái nọ, nó cũng hết đi chứ.

Cậu Định từ nãy ngồi bên ghế tràng kỷ vờ xem quyển kiếm hiệp, nhưng tai vẫn không bỏ sót một lời nói của bố mẹ, lúc ấy mới chen vào một câu :

— Mẹ làm như sáu chục của mẹ to lắm ấy, sáu chục bay giờ không bằng 10 đồng lúc trước, mẹ cũng phải để cho thầy con tiêu pha với chứ .

Nghe con bênh vực mình, ông Tú nhìn ra chỗ con ngồi, mặt ông không hơn hớ chút

ME VÀ NGƯỜI CON TRAI

— Tiền đâu mà ông bảo tôi đưa cho ông. Nay dăm chục, mai dăm chục, đào đâu ra.

nào, trái lại ông có vẻ khó chịu; ông đã biết sự bênh vực của cậu con trai không phải không có mục đích. Cậu đã nhắc ông phải nhớ đến phần của cậu trong cái số tiền mà ông đang xin bà Tú.

Còn bà Tú thấy con trai nói thế, mặt bà càng sa sầm:

— Phải bố con mày cứ bênh nhau chằm chập, cứ hề nhau vào mà hại tao, giết tao. Đấy của đấy, tao có giữ đâu, bố con bảo nhau mà phá hết đi, phá hết đi. Còn tao, tao đi nhờ hàng xóm.

Cậu Định ngảnh mặt lại, biu miệng:

— Hề cứ nói đến tiền là mẹ bảo phá đi phá đi nhưng có thấy mặt mũi đồng tiền nào đâu mà phá. Bo bo dẫu diêm gửi gắm nơi nào ấy, rồi cứ dơ cái tử rỗng ra mà bảo chồng phá, con phá. Có thấy con chịu thế, chứ con, của

chồng công vợ gọi là con cứ... cứ...

Bà Tú cướp lời:

— Cứ dăm chục tao mà khảo cho ra phải không? Hừ, con nhà vô phúc, nó sui bố nó những điều nhân nghĩa thế đấy. Tao nặng quả kiếp nên mới sinh ra mày.

Cậu Định trùn vai, lại cúi xuống vờ đọc sách. Ông Tú xưa nay vẫn đóng vai khán giả rất rùng rùng trước những vụ xung đột của bà vợ với cậu con, thấy cuộc xung đột ấy đã kết liễu bằng sự nhịn nhục có dụng ý của cậu con, ông mới lên tiếng, đưa câu chuyện trở về cái mục đích duy nhất của ông:

— Nào bà lấy tiền cho tôi đi.

Ông làm như bà đã bằng lòng rồi, nhưng nào bà có nghe, bà giẫy nảy:

Ông cũng phải nghĩ thương tôi chứ. Một mình tôi làm hết cả ông chả đỡ tôi, ông lại cứ phá đi, thế thì tôi còn làm còn ăn gì được nữa.

Giọng bà Tú dần dần trở nên ngậm ngùi, như muốn khóc. Nhưng ông Tú chớ hề động tâm. Ông vờ vẫn thờ giải giọng câu kinh:

— Hừ! Hề cứ động mình hỏi đến tiền là kẻ lẽ con cả con kẻ. Thế tôi hỏi bà làm ra tiền để mà chôn dấu đi à? Làm thì cũng phải tiêu chứ. Tôi không thể làm được thẳng khờ chịu chết đói bên đồng vàng đâu!

— Nao ai đã đề ông đòi bữa nào?

— Phải, phải lại còn đòi đến nước bà bỏ cho đòi cơm đòi gạo nữa à? Người có là đất đâu, cũng phải chơi bời theo đòi anh em một tí chứ.

— Theo đòi? Theo đòi tổ tôm sóc đĩa à đâu ấy à? Được tiếng với anh em thì khổ vợ khổ con.

— Thôi thôi tôi xin bà, bà đừng rườm lời kẻ lẽ nữa, nhảm lắm rồi. Bà tưởng không lấy tiền của bà, để tôi không còn soay ở đâu được nữa đấy hử?

Bà Tú cười nhạt:

— Phải ông tài xoay lắm rồi cũng lại đến tôi ề cò ra trả. Trăm bận xoay như thế rồi ông nhớ không?

Ông tú cười, cái cười rất khả ố:

— À, ai bảo đại, cũng là đồng tiền đưa trước thì được tiếng nhân nghĩa tử tế, mà không chịu đưa ngay thì rồi cũng đến phải bỏ ra mà lại chẳng ra cái cóc gì cả.

Bà Tú tức nghẹn lên đến cổ. Bà không trả lời được câu gì, bà thò tay vào trong cặp quần mà lôi ra một cái túi đỏ, vứt phăng ra mặt sập:

— Đấy, đấy ông đi đi. Phá cho hết đi.

Ông Tú nhất lấy túi tiền ông mở ra rút cuộn giấy bạc vứt trả cái túi cho bà Tú rồi ông lưng-thững xuống thang.

Cậu Định cũng lật đật xuống. Ông Tú nghiêm nhiên đi ra phía cửa, như không biết có cậu con theo sau, ông vận quả dấm định

Xem tiếp trang 13

ĐÁNH LỬA THỜI TIẾT

MÙA hè ở xứ ta, cái nóng thực ghê gớm, nhất là ở các nơi đô-thị thì thiếu gió, thiếu khoảng rộng, người ta tưởng đều phát điên lên vì nóng. Quạt máy sả hết tốc lực cũng không đủ làm cho giảm hết khí nóng, vả lại các bạn cũng nên tránh đừng lạm dụng quạt điện nhiều quá. Lờn các cụ nói quạt điện bại cũng không phải là không đúng đâu. Hại, không phải là vì nó có hơi điện như các cụ tưởng nhầm nhưng hại vì nó chỉ làm thay đổi được một chỗ không-khí, gây được một luồng gió nhân - tạo nguyên một chiều mà thôi. Nếu ta cứ ngồi mãi ở chỗ luồng gió nhân-tạo ấy, thân thể ta luôn luôn hứng một luồng gió sỏi vào ta, đầu ta sẽ sinh rức, thân thể ta sẽ như té bại. Bởi vậy dù nực, cũng không nên mở quạt máy suốt đêm chiếu vào ta. Nhất là trẻ con càng không nên để cho nó nằm ngủ hàng đêm, hàng mấy giờ dưới, hoặc bên chiếc quạt sả hết tốc lực. Nó bị bật hơi hay sinh cảm nhiễm. Nên quạt tay phe phẩy cho trẻ là đủ.

Chúng tôi cố gắng hiến các bạn mấy cách « đánh lửa » cái khí nóng, « đánh lửa » chính mình các bạn, để có cái cảm tưởng ở giữa lò lửa mà vẫn có chút mát mẻ.

Khi nghỉ ngơi hoặc ngồi làm việc ở trong nhà, nên chọn buồng nào ít nắng sỏi vào. Buồng mát nhất là hướng Đông, hoặc cũng là hướng Nam. Những buồng hướng Tây-Bắc là những buồng nóng nhất trong nhà. Lại chớ nên tưởng nhầm rằng về mùa nực cứ mở toang tất cả các cửa cho gió vào là mát mẻ. Không đâu, ánh

sáng, khí nóng ngoài trời sẽ tràn vào làm nóng thêm, nên có gió cũng không bớt được nóng. Ban ngày nên đóng hết các cửa chớp lại. Muốn mở cửa để thay đổi không khí, hứng chút ánh mặt trời thì nên mở lúc sáng sớm. Mặt trời bắt đầu gay gắt thì lập tức đóng cửa ngay lại. Khí nóng bên ngoài không vào được, cái bóng tối tối trong nhà sẽ cho ta cảm sự mát mẻ dễ chịu.

Cái liều thuốc thần-hiệu nhất, để hạ khí nóng cốt nhiên là nước lạnh. Ngoài sự tắm rửa hàng ngày những khi ngồi làm việc thấy oi bức quá, tưởng đến bỏ dở cả công việc, ta nên lấy chiếc khăn rửa nước lạnh (nếu thêm được vài giọt Eau de Cologne thì càng tốt) sắp lên trán, ta sẽ tỉnh táo và đỡ mệt ngay. Ta còn có thể dùng nước lạnh theo cách sau này

— nhưng nếu người đang tắm táp mồ hôi, hay người yếu thì chớ nên dùng — lấy chiếc khăn rửa nước lạnh vắt cho nước chảy rí-rí thành một giòng nhỏ lên giữa cổ tay hay dọc theo bắp chuối chân. Máu ở những chỗ ấy ở ngay làn da, nên gặp giọt nước lạnh kia, máu, nước trong người ta sẽ hạ bớt một vài độ nóng, người thấy mát mẻ ra. Không muốn cầu kỳ thế, thì cứ dùng tay vào chậu nước lạnh độ một phút người cũng dịu bớt nóng. Những cách này rất thích hợp cho những bạn nào phải đi làm trong buồng giấy, đang bức bối chạy vào phòng rửa mặt mà cầu một chút mát mẻ với một chút sữa thì giờ.

Nước còn có một cái công dụng về tâm-lý rất ngộ và rất thần hiệu: một giòng nước chảy rí-rí thanh tiếng thanh tuốt đều đều làm cho cả một vùng không khí ở chỗ ấy được dịu mát.

Đang oi bức ta cứ lại những cái công-viên nhìn tia nước trong bồn nước, ta sẽ thấy thật như vừa nói.

Nhà rộng, có vườn nên cố gây lấy một khoảng cỏ mươn mướt nhìn khoảng cỏ xanh ta như sẽ bớt nóng.

Đã gây lấy một khí hận mát mẻ ở quanh ta, bằng bóng tối, bằng tiếng nước chảy v. v. ta còn làm ta quên không biết nóng bằng cách đừng bao giờ nói đến, trò chuyện đến trời nóng quá. Đừng hỏi: « bác có thấy nóng không? » Cũng như đừng kêu:

— Trời ôi! Trời nóng quá!

Ấy thế là bạn sẽ không khổ sở phát điên phát cuồng vì nóng!

DUYÊN-HÀ

Nhắn chị em

*Nhắn chị em tới kỳ ở cũ?
Muốn tốt tươi nên giữ*

*màu da!
Hoa-Kỳ Rượu Chồi nên
soa?*

*Dung nhan sẽ thấy nở
nà hơn xưa!*

*Vừa giãn huyết lại vừa
giãn cốt!*

*Vẻ đoan trang đẹp tốt dễ
trông!*

*Ngày xuân càng được
sắc hồng!*

*Càng tăng màu thắm,
càng nồng tấm yếu!*

VŨ-THỊ NGUYỆT-NGA

Cá kho nước dừa

Nửa củ hành tây, 1 quả dừa già, cá quả hay cá lăng chọn con to.

Mua cá về đánh vẩy cho kỹ, cạo cho hết rớt rửa sạch, bỏ ruột, sát ra từng khúc sếp cá vào nồi, hành tây thái nhỏ trộn đều vào cá để nước mắm ngon và ướp cá cho vừa, cho thêm vài ba thìa mỡ nước vào cá, dừa già thật nhỏ vắt lấy nước cốt để riêng. Liều phải dùng chừng nào nước để kho cá, lấy nước ấy đổ vào chỗ bã dừa, bóp cho kỹ, rồi đem lọc lấy nước trong. Đạn đồ nước đó, cùng với nước cốt dừa vào cá. Đặt lên bếp than kho, chừng khi nào khúc cá vàng đỏ ra và còn độ 2, 3 thìa nước thì được. Lúc ăn rắc hạt tiêu.

Pains perdus

Bánh tây mua về, cạo lấy những bột vàng ở ngoài bì, đổ bột ấy cho nhỏ còn bánh cắt thành bình quả chám, hay bình tròn — Bọn lấy 1 cốc sữa đã pha sẵn và có đường, ngâm bánh cho sữa và đường ngấm vào (nhớ ngâm một lát đường để cho bánh nát) Bọn gấp bánh ra để cho ráo — lấy trứng gà đánh thật rập — đun nhúng bánh vào chừng rồi rắc bột củi bánh mà bọn đã già nhỏ, rồi đem vào chảo mỡ đang sôi mà rán thực vàng. Bột củi bánh và trứng nở ra nom rất đẹp. Lúc bánh vàng đều gấp ra rắc đường cho đều là được — Bánh này dùng vào buổi sáng cho các em nhỏ ăn lót dạ thì tốt lắm.

— Đông và Tây có thể gặp nhau. Pháp và Nam cũng nói một thứ tiếng cùng theo một tôn-chỉ mới: « Cần-lao, Gia-đình Tổ-quốc ».

TRẢ LỜI pháp luật

Bà Vĩnh Hải-Dương. — Sắc lệnh mới về việc thuê nhà cửa là sắc lệnh ngày 14 Mars 1942 thi hành tại nước mình bắt đầu từ ngày 28 Mars, có những đoạn cốt yếu này :

A Quyền đuổi đi. — Chẳng được đuổi người mướn nhà, nào có lòng chơn thật, trừ ra khi nào người chủ cần lấy nhà phố lại cho mình, hoặc cho cha mẹ, ông bà, con cháu ở hay là để sửa nhiều mà thôi.

B Giá mướn — I. Về phần mấy người mướn đã ở trước ngày 30 Novembre 1939, thì chẳng được tăng chút nào giá mướn kể từ ngày ấy.

II. — Về phần mấy người mướn đã ở từ ngày 30 Novem-

bre 1939, thì giá mướn cao hơn hết là :

— Như nhà phố cất trước ngày 1er janvier 1930, thì lấy giá mướn ngày 1er janvier 1930 và tăng thêm 13 phần trăm, hay là 15 phần trăm nếu nhà phố có sửa lại nhiều từ ngày ấy.

— Như nhà phố cất từ ngày 1er janvier 1930, thì lấy giá mướn ngày 1er janvier 1930 của nhà phố tương tự, và tăng thêm 18 phần trăm, hay là 20 phần trăm nếu nhà phố có sửa lại nhiều từ ngày cất.

Bà Lê-Thái-Trung Haiphong

— Phải khai sinh cho em như tên ở trong thẻ của ông như thế mới đúng luật.

Cô-Thị-Nại Huế — Chúng tôi không nhận được câu hỏi về pháp luật ấy.

Thưa bà ông Bác sĩ khuyên

CHƯƠNG THỨ CHÍN

Nói về việc giáo dục trong gia đình

Phương ngôn :

*Bè con hằng dạy chẳng răn
Thà rằng nuôi lớn mà ỉn lầy lòng.
Uốn trẻ từ thừa còn non*

Dạy con từ thừa con còn ngây thơ.

Công việc nuôi con không phải chỉ có việc lo con mỗi ngày ăn mấy bữa, ăn thức gì mặc thế nào. Ngay từ khi mới lọt lòng cha mẹ đã phải lo đến việc giáo dục cho trẻ. Lúc trẻ đến tuổi đi trường ngày hai buổi đã có các thầy giáo lành nghề uốn nắn giậy dỗ để tâm tính được thuần thục, học hành một ngày một giỏi giang hơn lên, song trong 6, 7 năm đầu và ngoài những giờ trẻ ở trường còn phần cha mẹ, nhất là của người mẹ là phải rèn rửa uốn nắn để sau này trẻ thành đứa con ngoan, có lễ phép biết phân biệt lẽ phải trái, biết hiền rõ bốn phận.

Đứa trẻ sơ sinh hàng ngày chỉ có việc bú sữa, đại tiện, tiểu tiện, thở, ngủ và thỉnh thoảng ọc lên khóc để đòi ăn hay để báo trong người có điều gì khó chịu. Bảy nhiều điều cứ tuần tự mà làm. Bộ óc còn non nớt của trẻ không phải bận rộn gì tới. Sau theo sự lớn của thân thể, trí khôn cũng dần dần mở mang và trẻ sẽ tập đề ý đến công việc thường ngày, chính là những lúc phải đề ý tập cho trẻ những thói quen tốt: ăn uống có giờ, có chừng, đi đái, đi ngoài có lúc, đêm ngủ không tháy khó chịu vì phải nằm một mình, chợp tối đèn, và ờn ào, vãn vãn...

1 — Nói về trí dục (éducation intellectuelle) Sự mở mang của ngũ quan là bước đầu tiên sự tiến bộ của trí khôn.

Còn nữa

Bác-sĩ LÊ-HỮU-MỸ

Người cha người mẹ và Người con trai

(Tiếp theo trang 9)

bước ra, nhưng vạt áo sau của ông bị cậu con nắm chặt.

Ông quay lại. Hai bố con sát mũi vào nhau và mắt ông Tú, lúc ấy có vẻ như muốn ăn sống nuốt tươi cậu con. Cười khềnh, cậu con giơ tay chỉ vào ngực mình :

— Thế nào, thầy ?

— Mà muốn gì ?

— Cho con ít tiền.

— Để làm khác.

Ông Tú đáp rồi, lại định quay lại giơ tay mở cửa nhưng nhanh như cắt cậu Định đã vọt đứng chặn trước mặt ông. Cậu nguầy nguầy cái đầu vừa ra vẻ một đứa con làm nũng vừa ra vẻ một tên cướp chẹn đường :

— Không, không, hễ không chia ngay thì thầy không ra khỏi được cái cửa này.

Ông Tú cười gằn :

— Mà dọa tao phải không ?

Ông đi đi lại lại trong phòng, tay sờ lên cằm có cái vẻ tức tối của con vật bị nhốt. Nhiều lúc ông định nhẩy sổ lại đứa con bất hiếu mà bóp cổ nó cho chết. Nhưng động đến

nó bây giờ, là nó sẽ chu chéo lên, nó khỏe hơn ông. Ông chưa bóp chết được nó, nó đã làm cho sự bí mật của ông bị khám phá : bà Tú mà biết ông có hầu non và có bàn đèn dầu kín một nơi, thì thôi đừng hòng bà rời cho ông một xu nhỏ. Người đàn bà ấy hiền từ, tử tế, chiều chồng mọi điều, nhưng đến cái hầu non, thuốc phiện thì bà không thể dung chế được, bà sẽ trở nên cạn tài ráo máng, quyết liệt gớm ghê. Và đến khi ấy, dù ông có dùng võ lực mà tổng tiền bà như đã nhiều lần ông nghĩ tới, ông cũng không thể làm núng được gan dạ của bà.

Ông Tú tức lắm, mà rồi nhớ đến thế, ông đành phải dịu lại, ông rút một thếp mười đồng vút ra bàn, như khi nãy bà Tú đã vút túi tiền cho ông :

— Đấy lại mà lấy.

Vẫn đứng nguyên, lưng chặn cửa, cậu Định nguầy nguầy :

— Hồi nãy mẹ đưa thầy năm chục là ít. Thầy cho con hai chục.

Ông Tú vút thêm năm đồng. Cậu Định cười, chạy lại chỗ bàn vỗ lấy năm tiền bỏ túi, ông Tú rảnh rang đi ra cửa. Cậu Định đóng cửa xong, bước lên gác : bà Tú đang nằm sụt sịt khóc.

Cậu Định vừa mặc áo vừa bảo mẹ : Mẹ liệu xuống dưới nhà mà trông nhà, tôi đi đây.

Bà Tư đáp, ghen ngào :

— Cả mày cũng đi à ?

— Không đi, ở nhà làm gì ? Mẹ đưa tôi dăm đồng tiêu đây.

Bà Tú ngồi nhồm giầy :

— Lại mày nữa ? Vừa mới lấy của tao hai chục hôm nọ xong. Cung cách này tao cũng đến chết. Bỏ phá, con phá.

Cậu Định bừ miệng : — Thôi thôi không cho thì thôi. Tôi đi đây.

Cậu ung dung xuống thang, nện giầy thỉnh thỉnh, miệng huýt sáo. Lúc ấy cậu cũng có cái thích trí của ông Tú được tiền đi đến với hầu non và khay đèn vì cậu, cậu cũng có khay đèn ở nhà người tình nhân của cậu, xưa làm gái nháy.

NGUYỄN-LAN

Trà lời đẹp

CÔ HƯƠNG THANH QUẢNG-NGÃI.— 1.) Đàn bà không nên hút thuốc lá, thứ thuốc rất nhẹ cũng còn hại nữa là thuốc Căm-Lê. một thứ thuốc rất nặng, có rất nhiều nicotine, một chất độc làm hại máu vô cùng. Mỗi năm đi cũng vì thế. 2.) Kể da cô giá dùng một chút crème thì đẹp, và chỉ dùng crème spa buổi tối thôi, sáng ngày lại rửa ngay đi, như thế vừa được lòng nhà chồng, vừa giữ gìn được da. Có thứ crème Tsar của Mỹ rất tốt, 10\$00 thì mua được 50 gr.

BÀ NGUYỄN - VÂN - ĐG HAI-PHONG.— 1.) Ở Hanoi có vài ông bác-sĩ chuyên môn về răng, nhà báo rất vui lòng một khi cô lên Hanoi đưa cô đến 1 trong mấy vị bác-sĩ đó, chờ nói tên họ ra đây e có tính cách làm quảng cáo, không tiện. Mất chừng độ 10 hay 15 đồng thôi. 2.) Dùng những mỹ-phẩm tốt và biết cách dùng thì không bao giờ hại da cả. 3.) Sự khác nhau của hai thứ lait de concombre và lait d'amandes đã nói ở kỳ trước. Hai má như thế nên dùng lait de concombre và crème Tsar.

CÔ L. T. L. VIENTIANE.— Da như thế nên dùng lait de concombre. Các mỹ phẩm hiệu Tho Kadia hết cả rồi. Có mỹ phẩm tốt như Tho Radia, nếu cô muốn mua thì gửi chừng 12\$00 chúng tôi sẽ mua phần, son và má hồng.

CÔ TUYẾT-ÁNH HAIPHONG.— Cô không cho biết địa chỉ thì làm thế nào trả lời thư riêng được và lẽ nhà báo yêu cầu các bạn muốn trả lời thư riêng kèm cho 0\$30 tem 1.) Bà Vân-Đài sẽ cho in. Lúc in rồi chúng tôi sẽ gửi xuống cô mộ. cuốn 2.) Lait concombre 6\$50. Crème Tsar 10\$00 les 50 gr 3.) bôi huile de ricin vào lòng mí. Rửa lắm vài hào thôi.

CÔ THANH-HÒA HANAM.— 1.) Những hột trong trong đó ở đầu, cô không nói rõ thì biết lối nào chỉ bảo? 2.) Mũi thế dùng lait de

concombre làm démaquillant. 3.) Có thuốc trứng cá giá 3p.00 gửi thêm 0p.50 tiền cước.

CÔ PHƯƠNG TUÂN HANOI.— 1.) Đánh răng mà dùng acide thì hỏng là lẽ cố nhiên rồi. Hãy đến bác-sĩ chuyên môn mà chữa và chữa ngay kéo dài lâu thì hối không kịp. 2.) Tập thể thao vào quãng 7,8 giờ tối rất có hại vì vừa ăn xong nên tập lúc trước khi đi ngủ vào quãng 10, 11 giờ. 3.) Cô hãy lại hiệu thuốc — ở Hanoi thiếu gì hiệu — mà mua.

CÔ VÂN DUNG HANOI.— 1.) Cao 1m52 nặng 47 kilos hơi mập. Hãy tập bơi và ăn nhiều rau, mùa này

Thư Tin

Đã nhận được mandat của quý vị kể dưới đây vậy xin cảm tạ.

Cô Trần thị Chinh (Vientiane) Kiosque Thanh (Vinh) maison Hạc-Thanh (Thanh-Eóa) cô Trần thị Chu (Kontum) cô Diệu-Cầm (Bon-eng) ông Vương-Công (quảng-ngãi) cô Vân-Phi (Đáp-cần) bà Dương đức Thụy (Soc Trang) ông Trương văn Hiến (Saigon) cô Hồng Mai (Phát-Điêm) cô Hoàng xuân Thành (Bắc-ninh) cô Nguyễn thị Tần (Kiến-an) bà Docteur Cầm (Hải-phòng) cô Phương-Hạnh (Vinh) ông Lê văn

VỚI
20 NĂM KINH NGHIỆM

bà đỡ
NGUYỄN-THỊ-VINH

sẽ làm cho các bà được
vừa lòng trong khi sinh nở

NHÀ-HỘ-SINH

20 Grand' Bouddha

(Trước vườn hoa Hàng-đậu)

Tel: 1390

là mùa cà chua, và cà rốt (carotte) nên ăn nhiều hai thứ đó. Mỗi chủ nhật tẩy một lần, như thế có thể gây bớt được 2,3 kilos 2.) Trán và da mặt cô thế thì phải dùng eau oxygénée pha vào nước rửa mặt mà rửa, phải dùng lait de concombre. Không nên bôi crème nhiều. Có thuốc tàn-nhang. Chúng tôi sẽ viết thư riêng cho cô về cách đánh phấn, dùng lait và bôi creme.

Cô MINH-YẾN Long-xuyên.— 1. Nhai kẹo Se Wing-gum luôn thì má bớt lớn vì nhai luôn quai hàm sẽ làm rão bắp thịt má lại. Nếu không có Se Wing gum thì bất cứ nhai một thứ kẹo gì dai dai cũng được. Người Mỹ chế ra thứ kẹo ấy là chính-định làm cho bắp thịt ở hai bên má kuối bệu. 2.) mặt thế thì tóc chải lật, song cho bông ở hai bên, ta gọi là chải lối cánh phượng. Lông may kẻ ngang 3.) Cô nên tập bơi, tập đi se máy. 4.) Có thuốc làm cho vú cứng lại và đẹp. 5.) Nếu cô chịu khó bơi mỗi ngày chừng nửa giờ thì bảu tọa vai, sẽ thon. Phải chịu khó mà tập.

Giàu (Thủ-đầu-một) Librairie Hương-giang (Huế) Librairie Hội-Ký (Nam-định) cô Nguyễn thị Tích (Sơn-tây) cô Phương Dung (Bắc-kạn) bà Hòa ngọc Diệp (Thanh-hóa) bà Bùi văn Châu (Phú-thọ) S.E. Cung đình Vạn (Quảng-yên) bà Đỗ thị Hiền (Bắc-giang) cô Trần thị Hiền (Cái-bè) cô Nguyễn thị Mão (Bắc-kạn) bà Sinuso và bà Nguyễn quan phước (Saigon) cô Quỳnh (quảng-ngãi) bà Diên và bà Nguyễn văn Tào (Nam-định) ông Sergeant Nùng (Mường khương) cô Vũ thị Cúc (Phát-điêm) cô Thụy-Minh (Phan-thiết) cô Nguyễn kim Phòng (Tam-bình) ông Lý hữu Dư (Paom-Penh) cô Nguyễn thị Xuân (Hải-phòng) cô Cung thị Chí (Uông-bí) ông Mai-Linh và cô jeamette Sơn và bà Ngô đạt Tông (Rạch-gia) cô Từ thị Phương (Ninh-bình).

Cô HOÀNG XUÂN THÀNH (Bắc-ninh).— hai số báo cô bỏ hết cả.

Bà DIÊN (Nam-định) hạn báo của bà kể từ 1er Mai vì những số ra tháng Avril hết cả, nếu có những số đó se cho gửi sau.

Bà NGUYỄN VĂN MAI (Bắc-kạn) đã cho gửi số báo 138 đến bà.

xem trang sau

MỘT NHÀ CHUYÊN MÔN
ĐÓNG GIẤY PHỤ - NỮ

QUÊ HIỀN

36 — HÀNG BỜ HÀNOI

Quý bà quý cô muốn có
giấy và Sandale kiểu mới
đi mùa nực thì xin mời
lại hiệu Quê-Hiền

Bà BUI HUY LÃ (Hanoi) hạn báo
của bà kể từ 24-4-42: báo vẫn gửi
đến bà liên tiếp, nhưng nếu bị thất
lạc, đã gửi lên hai số báo thiếu
ngày 24-4-42 và 8-5-42 đến bà.

Ông HỒI-KÝ (Nam-dịnh) hạn báo
của Nữ công học-hội kể từ 5-2-42
đến 2-3-42; báo vẫn gửi liên tiếp cho
không hề ngừng một số nào xong
chắc bị thất lạc. Vậy đã cho gửi bù
hai số báo ngày 1-er và 8-5-42.

Cô KIM-LONG. Cảm ơn cô bài ấy
không đăng được.

Cậu ĐÀO THANH (Hanoi) Cảm ơn
cậu xong chúng tôi muốn khuyên
cậu học đi đã. Tuổi cậu chưa nên
làm thơ, viết báo.

Cậu MINH-MÃO (Hanoi) — Mới
học lớp nhất đã làm thơ à! nếu thế
ai không thể trở lên thi-sĩ.

Cô H. (Thanh-hóa) — Cô nên viết
thư hỏi nội Phật-giao Bắc-kỳ. Đề
như sau này: Hội-phật-giao, chùa
Quan-sứ Phố Richard Hanoi.

Giới thiệu sách

Chúng tôi vừa nhận được cuốn
«Nghị-Lược» của P.N. Khuê, do nhà
Hàn-Tuyên gửi tặng giá 1\$00, vậy
xin cảm ơn nhà xuất-bản và giới
thiệu cùng bạn đọc,

Chuyên Riêng

Tiếp theo trang 2

Bởi thế cho nên nhà cũng có tôi
tở, mà đôi khi mẹ tôi còn bắt tôi
gánh cả nước, đội cả thóc. Mẹ tôi
thường nói: «Đừng ý mình là con
quan con ạ, việc gì con cũng phải
biết, con cũng phải làm. Lỡ mai
sau lấy phải chồng nghèo hay gặp
mẹ chồng nhiệt cũng biết đường
ăn đường làm người ta khỏi phải
riếc móc khổ thân»

Năm 17 tuổi tôi đi lấy chồng, lấy
con giai một ông tú bạn đồng
khoa của thầy tôi. Kể thì không
môn đương hộ đối nhưng thầy
mẹ tôi không thích gả tôi cho các
cậu Ấu con quan. Vì bấy giờ các
cụ đề cái nhân đức lên trên thế
mọi sự phú quý, sợ rằng
sau này con mình sẽ phải chịu
những sự báo chướng của
trời đất chăng? Mẹ chồng tôi
chết từ khi chồng tôi còn trứng
nước. Ba mẹ chồng lúc bấy giờ là
bà kế-mẫu. Mẹ tôi cũng ngại về
sự mẹ gà con vịt ấy, nhất là bà kế
lại có ba bốn cậu con trai đến
tuổi lấy vợ cả rồi, rồi sau này chị
dâu em dâu, không cùng một mẹ
chồng hay dễ sinh ra lục đục, tôi
sẽ thân cô thế cô vì mẹ chồng tôi
chỉ sinh được một mình chồng
tôi.

Thầy tôi gạt ngay điều lo ngại
của mẹ tôi và nói rằng: Hễ con
mình có phúc thì nó có phận, cứ
ở hết đốn phận kinh mẹ kế naur
mẹ ruột thì có điều tiếng gì nữa.

Thế là tôi lấy chồng. Đám cưới
rất giản dị, nhà tôi ở vùng Hà-
đong, nhà chồng tôi ở vùng tỉnh
Hà-nam, đám cưới phải đi hàng
hai ngày thuyền. Trong hai ngày
ngồi thuyền, nói xấu hổ, tôi cứ
muốn nhòm trộm xem mặt tân lang
thế nào mà không nhòm được.

Thuyền nhà trai luôn luôn đi sau,
hoặc vượt trước thuyền nhà gái.
Cái khi nhà trai đến nhà tôi, chú
rẽ chào họ chào hàng, lễ tỏ tiên,
cha mẹ, thì tôi còn bận khóc, bận
bịn rịn với mẹ.

Mãi đến đêm tân hôn tôi mới
được rõ mặt chồng tôi. Chao ôi!
người đâu mà xấu xí thế, đen thui
đen tui, vai u thịt bắp rõ ra
tướng vũ phu. Tôi chán ngán ngất
và nghĩ thầm thế này mà bảo là
học giỏi? Nào có cái khí tượng gì
là cái khí tượng thư sinh? Chán
thì đề bụng thôi, lấy chồng
xấu xí thế, chứ đui què mẽ sứt
nửa cũng phải chịu, còn kêu ai lúc
bấy giờ.

Gà vừa gáy tiếng thứ nhất cô dâu
mới đã lọ mọ nhóm ngay giậy,
vạn vọi cái dầu, ra khỏi cửa buồng.
Gặp cái chổi vớ ngay cái chổi quét
lĩa lĩa khắp sân. Khiếp cái sân
nhà tôi đã rộng mà cái sân nhà
chồng tôi còn rộng gấp mười. Quét
mãi cũng không sạch, tưởng như
cái sân nó vô cùng tận, càng quét
nó càng rộng mãi ra ấy. Quét xong
cái sân sạch cả sương. Buồng tay
chạy ngay vào bếp, bà mẹ chồng
tôi nhóm bếp rồi. Tôi vội tranh
lấy việc đun nước. Mẹ chồng tôi
bảo:

—Mợ cứ lên nhà trên,thôi đề đây
con bé ở nó trông. Mợ lên tôi nói
câu chuyện.

Tôi nơm nớp theo lên: Bố chồng,
chồng, các em chồng — toàn em
giai không có một cô em gái nào —
còn ngủ cả. Mẹ tôi lôi tôi vào buồng
xếp trong ấy chứa đầy những chum
vò, vại. Tôi không hiểu mẹ tôi lôi
tôi vào buồng kho để làm gì?

(Còn nữa)

DOCTEUR HY

31, Rue Richaud — Hanoi

(ĐẦU PHỐ HỘ-VŨ)

CHỮA CÁC BỆNH

CHUYÊN MÔN VỀ BỆNH

HOA — LIỀU BỆNH ĐÀN - BÀ

Xưa nay bị nhiều, vì :

Ăn no vội tắm ngõ thường!!!
Cơm no vội đã lên giường ngủ ngay!
Dục tình đương lúc no say!!!
Phòng tích bệnh ấy xưa nay bị nhiều
Chỉ uống một liều,
Thấy giẽ chịu ngay.

Bao to 12grs. 0p.55 — Bao bé 6 grs. 0p.30

Quý ngài đề ý...

Vì vật liệu dùng bào-chế tăng giá quá cao, nên kể từ 5 Mai 1942 giá thuốc định như sau đây :

1-) Thuốc trị ho lao, ho ra máu, của cụ Trịnh-Hải-Long (nội ô ông Đốc-học Hào) giá 6\$00 và 4\$50.

2-) Thuốc đại bổ người già yếu, thanh niên nam-nữ gây óm, bạc nhược « Nước Cốt Sâm Cao-Ly » giá 6\$00 và 4\$00.

Ở xa mua gởi mandat cho ông :

Trịnh - Văn Hào

Directeur d'Ecole n° 110 Rue Vassoigne Saigon

ĐỦ CẢ CÁC MẶT HÀNG TƠ LỰA

Hàng vận chọn và các thứ hoa mới lạ rất nền, tussor (dũi) rất đẹp. Xưởng nhà dệt bán thẳng cho người mua buôn lẻ nên giá rất hạ. Các bà lịch sự muốn dùng hoặc muốn xem hàng để biết công - nghệ dệt ở Hà-dông đã tiến bộ đến bậc nào

XIN MỜI TỚI XƯỞNG DỆT NGỌC - DUNG
SỐ 32, NÉGRIER — HADONG (Trước chỗ xe điện đổ)

Chủ nhân rất hân-hạnh tiếp rước các quý-khách muốn mua hay xem hàng — Có nhận hàng gửi đi các nơi.

Tuấn-Bồ

Huyết-Hải

Thuốc Bồ Huyết

Thực Tiêu

(Dùng cho Đàn-Bà huyết
xấu, ăn ngủ kém)

Giá 1\$50 một hộp

NHÀ THUỐC

THƯỢNG-ĐỨC

15, Rue de la Mission
(phố Nhà Chung)
Tél. 1629 — HANOI

Ở xa mua thuốc
lĩnh hóa giao-rẻ

BAO THANH-NGHI

(ra mỗi tháng hai kỳ vào những ngày 1 và 16)

TRONG SỐ 16 MÀI CÓ NHỮNG BÀI :

Tráng rĩ Đạo
Ấn độ chính trị và kinh tế
Thế nào là biến pháp
Quãng đời của tôi với nhà bác-học Juliot Curie
trong phòng thí nghiệm
Khổng-tử với học thuyết nho
Ảnh và vẽ
Một nhà toán học đại tài ông Cauchy
Vũ đình Hóc
Vũ văn Hiến
Phan-Anh
Nguyễn-bử Kontoum
Đặng-thái-Mai
Tô ngọc-Vân
Hoàng xuân-Hân

Lược khảo về khoa thi hội năm Duy tân thứ
bảy
Về sinh nơi thôn quê
Công cuộc bảo vệ hải nhi ở các nước (bài nổi)
Trưởng Cao-dẳng Phan-thiết
Vài an về nhà đất lân cận
Hai người tranh gương nước (truyện dịch)
Năm Duy tân thứ
Nguyễn văn Huyền
Vũ văn Can
Bà Phan-Anh
Đinh gia-Trình
Đỗ đức-Dữ
Phạm chí Lương

CHẦY HỘI CHÙA HƯƠNG

Chùa Hương - Tích gần xa
chầy hội
Biết bao người mong tới
cảnh Tiên,
Ăn chay năm mộng cửa thiền
Nước Dươg mong tưới lửa
hiền từ đây,
Phật thường những ra tay
tế-độ,
Nước Cam-Lồ (1) sẵn có từ
lâu,
Chế theo phương - pháp
nhiệm-mầu,
Hoa-kỳ Rượu-Chối phải cần
đâu xa,
Khinh-nữ vừa soa, vừa bóp.

Huyết lưu thông, gân cốt
giãn giãn,
Chèo non, vượt suối nh
nhân,
Dùng qua quả thấy tinh-thần
thanh thoi,
Cảm - công đức Như - Lai
truyền-bá,
Chép vài lời tuyên cáo quốc-
dân,
Hoa-kỳ Rượu-chối nên cần,
Thuốc hay nức tiếng sa gần
ngợi khen.
Huyền Không Hòa-Thượng
KÍNH-BẠCH

— Nước Gam Lồ là Rượu - Chối
Hoa-Kỳ ngày nay.

Phát tài

Buôn bán muốn được phát tài nên buôn thuốc HỒNG KHÊ, vì có đủ 120 phương thuốc trị đủ các bệnh người lớn trẻ con ai dùng cũng khỏi nên bán ở đâu cũng chạy Thử nào bán chậm đổi được thuốc khác. Lãi mỗi đồng bạc từ 0\$20 trở lên không phải chịu cước phí gì cả.

Manh khỏe

Yếu đau dùng thuốc HỒNG-KHÊ 75 Hàng-Bồ Hanoi (hiệu phát 12 tay có chính phủ chứng nhận) sẽ được mạnh khỏe. Vì có 120 phương thuốc trị đủ các bệnh người lớn trẻ con và nhiều phương thuốc bổ nổi danh tiếng đã nhiều lần được thưởng bội tinh vàng.

Agent exclusif pour
toute l'Indochine

AN - HA

13, Rue du Cuivre Hano

MUỐN CÓ
Nhà lầu, ô-tô
Nên mua

XÒ XÒ
ĐÔNG - DƯƠNG
1\$00 MỘT SỐ

CỬU LONG em đã uống vào,
Đường Xa sức gái,
Trai nào dám đường?
Rõ mặt
phí thường

SAIGON 105 km

I VIEN
CỬU LONG HÓA
BẮNG 10 THANG THUỐC BỒ

Tổng phát hành Bắc-Kỳ, Lào Bắc Trung-Kỳ & Etablissements VAN-HOÀ, N° 8 Hàng Ngang, HANOI
Có bán thuốc Vạn-Bảo danh tiếng chữa bệnh liệt-dương. Dùng 1 hộp đều sẽ thấy sống dậy tâm
tinh xuân ở những người bất lực. Thử cho đàn ông, đàn bà khác nhau